

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația:
ARAD, STRADA EMINESCU 18

APARE DUMINECA
Redactor: Pr. Ilarion V. Felea

ABONAMENTE:
Pentru 1 an 300 Lei; 6 luni 150 Lei

M. S. Marele Voevod Mihai senator de drept.

Implinind vârsta de 18 ani, Măria Sa Marele Voevod Mihai de Alba-Iulia a fost proclamat senator de drept. În acest scop a fost convocat Parlamentul pe Sâmbătă, 25 Noembrie c. când, printr'o fericită coincidență, s'au împlinit 25 ani dela intrarea Majestății Sale Regelui Carol II, ca principe moștenitor, în Senatul României.

Evenimentele acestea au fost sărbătorite după cuviință de Corpurile noastre Legiuitoare.

A fost înălțător și emoționant momentul când Măria Sa a intrat în incinta Senatului și a ocupat fotoliul rezervat în capul băncii senatorilor prelați, la dreapta I. P. S. S. Patriarhului Nicodim, apoi, cu dreapta ridicată, a depus legiuitul jurământ: „Jur credință Majestății Sale Regelui, jur să apăr constituția, jur să apăr integritatea patriei. Așa să-mi ajut Dumnezeu!”

După prestarea jurământului, și după cuvântarea d-lui C. Argetoianu, președintele Senatului, Măria Sa a rostit următoarea cuvântare:

Domnule președinte, domnilor senatori! Vă mulțumesc din toată inima pentru caldtele cuvinte pe care mi le-ați adresat, cum și pentru sentimentele de afecțiune ce mi le-ați arătat prin manifestația cu care m'ați întâmpinat.

Azi când pășesc pentru prima dată, după datina țării, în această adunare ca senator de drept, îmi dau mai bine seama ca oricând de îndatoririle ce le am de îndeplinit ca principe moștenitor și ca Român. (Aplauze.)

Faptul că în această zi în care depun legiuitul jurământ se îndeplinesc 25 de ani de când Tatăl meu iubit a fost primit în senatul țării, mărește emoția ce a răsărit în această clipă în inima mea și mă îndeamnă și mai puternic a mi îndeplini fără preget și cu toată convingerea datoria mea față de Patrie și Rege. (Ovații).

Adânc pătruns de însemnătatea acestei

zile, vă asigur că voi urmări cu tot interesul și cu toată atențiunea lucrările maturului corp. Doresc ca prin aceasta să dau încă o dovadă despre hotărârea mea de a face tot ceea ce-mi stă în putință pentru a răspunde așteptărilor țării și a răsplăti străduințele de fiecare clipă pe care iubitul meu părinte le face pentru a mă apropria cât mai mult de vrednicia ilustrilor mei străbuni. (Aplauze furtunoase). Trăiască M. S. Regele! (Strigăte de ura). Trăiască România! (Strigăte de ura).

Cu aceasta Măria Sa Marele Voevod intră în rândul membrilor Maturului Corp și a reprezentanților de drept ai poporului român. Când alți tineri, la vârsta de 18 ani, caută să-și aleagă o carieră sau să se bucure în libertate de tinerețe, pe umerii Voevodului moștenitor de Tron se așează răspunderea pletelor cărunte.

Poporul român, dinastic în toată ființa și istoria lui, în momentul când Moștenitorul tronului glorios al României este asociat la răspunderile legate de lucrările și îndatoririle patriotice ale Senatului, exprimă celui mai tânăr senator al lui omagiile sale de iubire creștinească și devotament eroic.

În volbură vremilor ce le trăim și sub umbrele norilor ce călătoresc peste mândra noastră țară, forțele sufletești ale Românișmului își află unitatea de comandă și de încredere în sceptrul regal și în înțelepciunea bătrânească a sfetnicilor regali, între cari de astăzi înainte se numără și Voevodul Mihai de Alba-Iulia.

Mulțumim cu toată evlavie și recunoștința bunului Dumnezeu că în fața evenimentelor mari care zbuciumă omenirea întreagă, a rânduit poporului nostru cârmuire cuminte, armonie socială și solidaritate națională, după chipul bunelor noastre tradiții...

*Voevod lângă boier
Și boier lângă țaran.*

O carte foarte bună

Episcopul sârb *Nicolae Velimirovici din Ohrida*, om duhovnicesc cu profundă trăire mistică, este o podoabă a Bisericii ortodoxe. Predicator neîntrecut și gânditor vizionar, care despice tainele cele mai ascunse, cu lumina sufletului său purificat în caldă dragoste de Dumnezeu, cuvântul său are aroma Evangheliei. Este binecunoscut în America și Anglia, unde gândirea lui profundă creștină a răscolit sufletul ascultătorilor. Publicul românesc abia acum are plăcerea să cunoască pe acest ierarh ortodox, din traducerea foarte reușită a D-lui Bogoliub Pissarov, lector de limba sârbă la Universitatea din București, care ne-a făcut un mare serviciu dându-ne în românește opera „*Cugetări despre bine și rău*” a acestui mare gânditor creștin.

În loc de orice apreciere a conținutului acestei cărți, vom reproduce din ea câteva cugetări. Iată-le :

Ateul este propriul său călău.

Când omul își întoarce fața către Dumnezeu, toate drumurile duc spre Dumnezeu. Când omul, însă, își întoarce fața dela Dumnezeu, toate drumurile duc spre prăpastie.

Cine se leapădă de Dumnezeu, cu cuvântul și cu inima, acela săvârșește în viață tot ce duce la desăvârșita lui stricăciune trupească și sufletească.

De aceea nu te grăbi să cauți călău pentru necredincios. El l-a găsit în sinea lui și-i mai de încredere decât unul, de care i l-ar da lumea.

Slăbănogul.

Săvârșirea răului este o slăbiciune, nu o putere. Făcătorul de rele este un slăbănog, nu un viteaz.

De aceea socotește totdeauna pe răufăcătorul tău mai slab decât tine și, precum nu te răzbuni asupra unui copil reputincios, tot așa nu te căuta să te răzbuni pe făcătorul de rău. Deoarece el nu este răufăcător din pricina puterii lui, ci din pricina slăbiciunii lui.

În acest fel, vei strânge putere cât marea ce nu se revarsă să înnece pe copilul care aruncă pietre într'ansa.

Paharul plăcerii.

Dacă ți-ar întinde cineva o cupă de aur cu cel mai bun vin din lume și ți-ar spune: bea; însă să știi că pe fund se află o scorpie, ai bea oare?

În orice pahar al plăcerii pământești se află pe fund o scorpie. Și din nefericire, aceste pahare sunt și atât de mici, încât scorpia este totdeauna, prea aproape de buze.

Lauda și defăimarea.

În lume suntem ca marfa scoasă la vânzare. Unii negustori ridică prețul nostru până la cer, alții îl scoară până la nimic.

Totdeauna, lauda sau defăimarea, cari vin dela oameni, împart sufletul nostru în două: cu o parte ne bucurăm de laude, iar cu cealaltă ne întristăm de defăimări. Și dimpotrivă: cu partea cu care ne bucurăm, ne putem întrista; după cum, cu partea cu care ne întristăm, ne putem bucura. Dar cu toate acestea sim-

țim în adâncurile tainice ale conștiinței noastre, că nici lauda și nici defăimarea n'au spus totul despre noi.

De aceea fii băgător de seamă la laudele peste măsură, ca și la defăimările de același fel și te socotește mai mic decât cele dintâi și mai mare decât cele din urmă.

Ca astfel să nu fii înălțat prea sus, fără aripi, și să nu te nimicești, fără nici un sprijin.

*

Cugetările autorului, ce se inspiră totdeauna din fond creștin, sunt foarte potrivite ca subiecte de meditații pentru adâncirea concepției de viață creștină, și de mare folos la predici. Ele au darul de a fertiliza mintea și inima cetățeanului, Puține cărți din literatura bisericească au valoarea ei. Este tocmai ceea ce ne trebuie mai mult în zilele noastre: încreștinarea felului nostru de gândire și simțire, ca izvor genuin pentru orice faptuire.

Ar fi de dorit ca această carte să nu lipsească din mâna niciunui creștin.

A.

(Prețul cărții este de 85 lei. Se află de vânzare la Librăria Diecezană din Arad).

Duminea 27 după Rusalii.

Sâmbăta și Duminea.

Tămăduirea femeiei gârbove într'o zi de Sâmbătă a fost un prilej pentru lupta plină de ură a fariseilor împotriva lui Iisus Hristos. Femeia, bolnavă de optsprezece ani a venit la biserică. Acolo a aflat pe Hristos, cum îl aflăm toți când venim la biserică. Hristos a văzut-o cum vede în sufletul fiecăruia din noi. A tămăduit-o de boala ei îndelungată și grea. Dar era Sâmbătă. Mai marele sinagogei s'a mâniat pentru călcarea Sâmbetei și a zis către toți: Sunt șase zile de lucru, în acelea să veniți să vă tămăduți, dar nu călcați Sâmbăta.

În mai marele sinagogii însă era o ură mai veche față de Iisus Hristos, fiindcă mai „călcase” și altădată Sâmbăta. Vindecase pe slăbănogul dela scaldătoarea oilor, apostolii smulseră și frecaseră în mâni niște spice, că erau flămânzi. Mai târziu Iisus tămădui pe un om care avea mâna uscată, apoi, înainte de intrarea în Ierusalim, înviase pe Lazăr. Toate acestea în zile de Sâmbete.

Pentru astfel de „călcări” ale sâmbetelor a început ura cea mare a fariseilor împotriva lui Iisus. Ce răspundea Iisus față de aceste învinuiri? 1. Tatăl meu lucrează până acum. Și eu lucrez. 2. Fiul Omului este stăpân al Sâmbetei. 3. Spuneți, dacă în zi de Sâmbătă poți face bine sau rău?

I. Tatăl lucrează până acum. Nici după facerea lumii, nici mai târziu, Dumnezeu n'a avut și nu are trebuință de odihnă. Atunci de ce zice porunca la Sâmbăta: Adu-ți aminte de ziua odihnei, ca să o sfințești; ziua a șaptea este odihna Domnului. În adevăr, a fost o Sâmbăta, în care Domnul s'a odihnit după săvârșirea lucrării sale. S'a odihnit în mormânt Hristos Mântuitorul. Toate sâmbetele, dela Moise și până la Sâmbăta cea mare, au fost umbra acestuia. Precum învață condacul din ziua când Hristos s'a odihnit: „aceasta este Sâmbăta cea prea binecuvântată, întru care Hristos adormind, va învia a treia zi”. Când vedem umbra, ne închidem lucrul, dar văzând

lucrul, umbra își pierde prețul. Așa și sâmbetele iudeilor, închipuiau Sâmbăta cea mare, dar venind aceasta, ele au pierit ca umbră.

II. Fiul Omului este stăpân al Sâmbetei. Prin necurmata sa lucrare a călcat-o, prin adormirea sa în mormânt a împlinit-o, iar prin slăvita sa înviere din morți ne-a dăruit nouă bucuria Duminecii. Aceasta este ziua Domnului, pe care a ales-o spre luminarea lumii. În cea dintâi zi a lumii a fost făcută lumina văzută, iar în ziua învierii a fost dată duhovniceasca lumină a veseliei adevărate. Precum spune cântarea Paștilor, aceasta este ziua pe care Domnul a făcut-o să ne veselim și să ne bucurăm într'insă.

Precum a venit luminata și sfânta taină a botezului în locul tărierii împrejur, tot așa în locul sâmbetei a venit bucuria învierii din ziua Duminecii care covârșește toate. Luat-ați seama, cum în fiecare Duminecă, până și în postul mare al Paștilor, în bisericile noastre la utrenie se cântă despre înviere, se citește Evangheliile de ale învierii, se spune rugăciunea „Învierea lui Hristos văzând”, se cântă „Înviind Iisus din mormânt”. Hristos Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului, Stăpânul sâmbetei a călcat sâmbăta și în locul ei ne-a dăruit seninătatea, lumina, bucuria învierii sale și nădejdea învierii noastre.

III. Dar nici în acest înțeles, ziua Domnului, sau Dominica precum îi ziceau cei dintâi creștini dintre strămoșii noștri, nu e ziua trândăvirei. Nici vorbă, poți să dormi mai mult decât în alte zile, să te odihnești după lucrul din cele șase zile. Dar și odihna acestor zile e mai mult a sufletului, însă cu alt înțeles. Hristos Domnul ne-a spus, de ce fel de odihnă și când are sufletul trebuință de odihnă. Veniți la mine toți cei osteniți și îngreuiți de păcate și eu voi da odihnă sufletelor voastre. Dacă timp de șase zile ai purtat grije de cele trupești, Dumineca gândește-te la trebuințele sufletului. Și sufletul are o foame și o sete. Ce hrană și băutură mai bună ai putea să-i dai decât rugăciunea. Și sufletul cere să fie curățit, spălat, îmbăiat și ce scaldă mai înfrumusețătoare ai putea să-i dai decât dumnezeiasca Liturghie? Și sufletul are trebuință de bogății, de comori adunate în cer. Fă o faptă bună, dă de pomană, fă o milostenie cu un neputincios, cu un orfan sau cu o văduvă în fiecare Duminecă și bogăție de comori vei aduna în cer.

Așa ne-a învățat și așa ne-a poruncit, însuș Hristos Dumnezeuul nostru, ca în ziua lui să facem bine: să săturăm un flămând, să dăm de băut unuia ce suferă de sete, să dăm o haină celui gol și atâtea altele. Chiar dacă n'ai avere, poți și ești dator să faci ceva cu sufletul: să mângâi pe cel întristat, să îndrepti pe cel ce greșește sau pe cel ce rătăcește, să te rogi pentru al tăi, pentru satul tău, pentru țara ta și pentru pacea lumii întregi.

Dar, vai, prea sunt mulți, cari nu-și aduc aminte nici de sufletul lor, nici de sărăcia, nici de durerile altora. În locul rugăciunii ei injură, în loc de biserică ei merg la cârcimă, în loc să facă pace ei se ceartă, se bat și se omoară. Aceștia năsfînșesc și spurcă ziua Domnului, dar de fapt sufletul lor și-l spurcă.

În adevăr, Dumineca e ziua sufletului și numai de dragul sufletelor noastre a zis Domnul Dumnezeu că e ziua lui. Să ne aducem dar aminte de porunca ce zice: Să ne rugăm lui Dumnezeu și să venim la sfințele slujbe, să ne aducem aminte de cei săraci,

de cei neputincioși, de cei îndurerăți, să le facem un bine trupesc sau sufietesc pentru mântuirea sufletelor noastre. Cu acestea ziua Domnului o sfințim, căci toată fapta bună pe Dumnezeu îl slăvește.

Prof. F. Codreanu.

Femeia în lumina Creștinismului

Femeile din timpul apostolic

Îndurarea și considerațiunea Mântuitorului pentru femeie au continuat-o și ucenicii Lui. Faptele apostolilor și epistolele, pomenesc, dela nenorocita Safira și pâna la prințesele Druila femeia procuratului Felix și Berenice soția craiului Agripa, de următoarele femei cinstite de către sfinții Apostoli.

Tavita „cea plină de fapte bune și de milostenie”, de care se îndură sfântul Apostol Petru, înviind-o după pilda îndurării lui Iisus cu fiica lui Iair.

Sfântul Apostol Pavel, afară de „femeile păgâne, cucernice și de bun neam”, cari au fost întărite împotriva lui de către Iudei, avea în cinste pe femeile: Lidia, o neguțătoareasă temătoare de Dumnezeu și „deschisă cu inima la cele grăite de către Pavel”. Pe ospitaliera Priscila din Corint, soția țesătorului de corturi Acvila. Pe Fibi din Chenrea, recomandată Romanilor așa: „Ca să primiți în Domnul, cu vrednicia cuvenită sfinților și să-i fiți de ajutor la orice”. Pe Trifana și Trifoza „ostenitoarele în Domnul”, pe Persida, pe mama lui Rufus, despre care zice: „care este și mama mea”. Pe Loida, bunica lui Timotei și mama acestuia: Eunice. Pe Iulia; pe sora lui Nercu; pe Evodia, Sintih și Claudia.

Numele acestea dovedesc că femeile de atunci nu erau indiferente Evangheliei. Ba chiar ești îndemnat să crezi, citind pe sfântul Apostol Pavel, că era o oarecare slujbă a diaconițelor; care consta în a griji de bolnavi și săraci.

Tot așa apoi, Apostolii dădeau o cinstire deosebită și o oarecare categorisire bisericească văduvelor cari aveau șasezeci de ani împliniți; cari n'au fost decât femeia „unui singur bărbat”, cari „și-au crescut copiii”, cari aveau „o purtare bună”.

Intocmai ca și Mântuitorul, sfinții Apostoli învățau și direct cinstirea și prețuirea femeii. Iată cum grăiește Pavel: „Numai este Iudeu nici Elin; nu mai este rob nici slobod; nu mai este parte bărbătească și nici parte femeiască...” (Gal. III, 28). Și: „Pe femeile bătrâne îndeamnă-le ca pe niște mame, pe cele tinere ca pe niște surori...” (I. Tim. V, 2).

Cum și-au arătat femeile recunoștiința față de Iisus?

După cele expuse până aci, e timpul să ne întrebăm, cum au răspuns femeile de pe vremea aceea, cum s'au purtat ele față de Iisus, în urma e ceea ce a făcut și a spus despre ele Iisus? Acesta, spre a lua învățătura femeile de azi.

Femeile cari au avut fericirea de a-L vedea pe Iisus, ori de a-L asculta cuvintele, s'au purtat cu El întocmai ca și sfinții Apostoli. Ba poate cu și mai multă credincioșie. Apostolii avură între ei pe un Iuda și pe unul ce s'a lepădat de trei ori de Învățător. Intre fe-

meile vremurilor evanghelice, n'a fost decât o slujnică flecăreță mai slabă de inger; aceea dela focul din seara judecării lui Iisus. Salomea, mama fiilor lui Zevedei, aceea care a cerut ca fiii ei să stea unul deadreata și altul deastânga lui Iisus, n'a intristat inima Mântuitorului decât fiindcă nu-i înțelegea încă deplin învățătura. Văzu-se această mamă atâtea daruri împătîndu-se de către Iisus, încât credea că are dreptul să ceară totul!

Domnul Hristos nu le-a întrebat pe femeii așa cum a întrebat pe Apostolul Petru: „Simone, fiul lui Iona, iubești-mă tu pe mine?” Nu le-a întrebat, fiindcă știa cu ce entuziasm I s'ar fi răspuns. De aceea și pe înflăcările cari îi răspundeau neîntrebat: „Fericit este pântecul care te-a purtat...” ori pe acelea cari îl plângeau mergând la răstignire, le oprea zicând: „Așa este, dar fericiți sunt cei ce ascultă cuvântul...” ori: „Fice ale Ierusalimului, nu mă plângeți pe mine...”

Li plăcea se vede recunoștința, care se arată mai mult prin tăcere, ascultare și purtare bună decât prin vorbe. „Darul Domnului este femeia tăcută și nu este schimaare sufletului învățat” (Is. Sir. XXVI, 16).

„Purtarea bună, virtuțile, iată elocința cea mai potrivită, pe care trebuie s'o folosească o femeie creștină, când vrea să readucă la Dumnezeu pe nenorocii cari îi sunt dragi”, zice Monsabré vorbind de celebra mamă Monica, care avu să procedeze așa, atât pentru soțul ei Patriciu, cât și pentru fiul ei Augustin.¹ „Să fie câștigați, fără vorbă, prin purtarea femeilor” zice sfântul Apostol Petru (I Petr. III, 1. Și fiindcă adusei vorba de elocința bunei purtări și de virtutea tăcerii, virtute, pe care, — susțin eu în capitolul acesta — Domnul Hristos o ținea foarte prețioasă pentru femeie și vedea în ea cea mai bună recunoștință față de El, mă simt îndemnat să însemnez aci și buna inspirație a membrilor unei societăți religioase din țările Apusene: de a lupta împotriva vorbăriei și a clevetitelui. Așa de pildă, cu prilejul slujirii unei nunii în biserică, membrele acestei societăți formează așa numitele „blocuri de liniște”. Se imprăștie printre nuntași și prin ținuta lor tăcută și demnă, în mod discret, fac pe sgomotoșii și vorbitorii de spirite de prin prejur să înțeleagă, că slujba trebuie ascultată cu respect. Tot așa apoi în saloane, la ceaiuri, unde de obicei femeile se dădeau și la vorbirea de rău a celor absenți: „jocistele” acestea de „salon” („I. C. S.”) sunt de față chiar cu câte o pușculiță, „chetă”, în cari invită pe acelea cari s'au scăpat să să vorbească de rău pe o absentă, să verse îndată o mică amendă în folosul celor săraci.)

O purtare și o cunoștință de aceasta tăcută și respectuoasă, un entuziasm stăpânit, îl găsea Iisus în casa surorilor lui Lazar. Aici, în casa în care s'a îndurat Iisus de plânsul celor două femei cari își vedeau fratele mort, aici în casa în care găsea căpătâiul de odihnă și buna grijă a Martei, mai ales aici găsea Iisus recunoștința cea bună: Maria, care stătea la picioarele Lui și asculta învățăturile. Purtarea aceasta, a numit-o „partea cea bună”.

În aceeași măsură îi plăcu recunoștința femeii care în tăcere, sparse vasul de alabastru de-I unse picioarele și le șterse cu părul capului.

Cea mai deplină recunoștință din partea femeilor I s'a aratat cu prilejul patimilor. Tradiția spune că Veronica îi șterse fața însângerată cu o năframă. Claudia Procula, scriu Evangheliștii, avu un vis chinuitor, în urma căruia zise către Pilat: „nimic să nu aibi cu

dreptul acela”. Și apoi celelalte pe cari încă nu le-am numit și de cari e vorba la Luca VIII, 1-3, XXVII, 55, XV, 41: Maria Magdalena din care scosese șapte demoni; Ioana, femeia lui Huza, intendentul lui Irod; Susana; Maria lui Cleopa; și multe altele cari îl „urmaseră din Galilea”.

Ce fac acestea pentru Iisus? Ce dau în schimb pentru darul adus de El femeii? Il ljuță din averea lor. Nu se spune să fi învățat, să fi vorbit. Mai ales îl ascultau, îl urmau pline de respect, de admirație, tăcute. Îi împodobeau calea pământescă, încercau să l-o facă ușoară: îi sparg vase cu mirodenii, îi duc mireisme, plâng la picioarele crucii, și atunci când aproape toți fug, ele fac din tupurile lor ghemuite, un soclu de cruce, în care, cine știe, poate va fi fost mai puțin dureroasă pentru Iisus!

Da, da, femeile cari l'au înțeles pe Iisus, cari au priceput ce va însemna El în viitorul femeii, l'au iubit fără rezerve. Fără îndoială, că iubirea aceasta, n'avea nimic comun nici chiar cu iubirea așa zisă platonice, dintre fiii lumii acestea. Domnea în El atâtea evlavie, încât, zice un scriitor al vieții lui Iisus (Fr. Mauriac) „facea să se nască un mare calm de inimi”, n'avu nici odată trebuință să potolească nici măcar începutul vreunui „val al desmierdărilor grele de purtat”.

Era o iubire de recunoștință. Iisus le-a ajutat, ele îi mulțumeau. I-au mulțumit cât a trăit. I-au mulțumit pe cruce, peste cruce, la mormânt.

Erau numai femeii în zorii celei de treia zi dela înmormântare, Așa au apucat să treacă Sâmbăta, ca să aducă încă o cinstire lui Iisus.

Au suferit indeajuns. Era drept ca ele să aibă cea dintâi și mai mare oaoare: Să vorbească cu îngerii din groapa goală, să le grăiască chiar Iisus cel înviat.

Nu găsiți femeilor, că e de tot simbolic faptul acesta? *Că istoria Noului Testament, se încheie cu o cinstire atât de măreață a femeii, după ce cea a Vechiului Testament a început cu o greșală. atât de apăsătoare a ei!*

Meditați asupra acestei potriviri de întâmplări, și vă veți da mai bine seama despre ceea ce a făcut Iisus pentru voi. Veți pricepe mai bine ce trebuie să fiți azi și în viitor, în sânul a ceea ce ne-a lăsa El: creștinismul.

Pr. Gb. Perva.

Adevărata rugăciune...

În predica de pe munte, Mântuitorul vorbind despre manifestările externe ale vieții religioase, a finit să dea o nuanță majoră rugăciunii. Aprecierii rugăciunii la justa ei valoare n'a lipsit nici în Vechiul Testament. Alături de milostenie și post, rugăciunea se considera ca ceva „mai merituos decât adunarea de comori de aur” (Tobia 12, 8).

Rugăciunea, această sublimă ofrandă de desăvârșită supunere, dragoste și devotament către Dumnezeu, în alcătuirea ei generală, trebuie să se încadreze într-o formă regulată, adică să nu aibă un caracter de deslănare, de incoerență. Modelul perfect al rugăciunii, ni l arată Mântuitorul în „Rugăciunea domnească”, în care se observă armonica îmbinare a celor șapte cereri câte cuprinde rugăciunea; primele trei (propriu zis dorințe cu caracter imperativ) gravitând în jurul preamăririi lui Dumnezeu și ultimele patru, vizând direct necesitățile trupului și sufletului omenesc: O rugăciune pe care am direcționa-o — fără nici un atribut adresat divinității — numai spre cereri comune, ar

¹ Monsabré, o. c. 429.

purta nota evidentă a egoismului nostru și nu s'ar putea numi rugăciune, nefiind pornită din dragoste față de Dumnezeu, ci numai pentru satisfacerea feluritelor noastre trebuințe. Ea trebuie să pornească *ab imo pectore*, să fie senină, sinceră, pioasă, nefăjarnică. O completă abnegare a tot ce-i contingent și profan, un tel de totală abandonare, iată condițiile care încunună cu succes adevărata rugăciune.

A-ți lega curelele de mâna stângă în dreptul inimii și a-ți pune cornul în frunte, la un colț de stradă unde afluența lumii e mare și a începe a te ruga — melodiuș uzitată de fariseii T. V., nu ajunge. O astfel de rugăciune n'are sens. Nu devotamentul față de Dumnezeu, nici mulțimea sentimentelor de dragoste față de bunăstarea Lui, a îndemnat pe farisei să se roage la colțul ușițelor, ci lauda și sigura adulare a oamenilor, care-i orbea și pe care o căutau cu iscusință de cînegeți. Ruga lor era falsă, făjarnică. Mântuitorul care cunoștea perfect această psihologie deformată, n'a scăpat niciodată ocazia să dea sentințe corosive, la adresa acestor leaderi formalști ai legilor. Rugăciunea creștinului adevărat se face în mod tainic, pe ascuns. „Iar tu când te rogi, intră în camera ta, și înclind ușa ta, roagă te Tatălui tău, celui în ascuns, și Tatăl tău, cel ce vede în ascuns, îți va răsplăti fie la arătare” (Matei 6, 6).

Nici nu constă din poliloghie dusă până la halucinație și delir, ci dintr'o succintă și sistematică aranjare a sentimentelor ce populează sufletul nostru.

Unii interpretând eronat pasajul din predica de pe munte a Mântuitorului despre rugăciune, au încercat să nege rugăciunea cultului public, rugăciunea colectivă, mergând în argumentările lor false, până la a identifica rugăciunea publică, cu rugăciunea fariseică, de piașă... Dar rugăciunea cultului public nu înlesnește laude omenești, ci o reciprocitate, un ajutor comun, în înălțarea rugăciunilor către divinitate și astfel dreptul de a via al acestei teze cade.

Cu inimă înfrântă și smerită să ne apropiem de altarul Domnului, ca El să asculte și să îndeplinească rugăciunile noastre.

Teodor Floruțiu
stud. teolog.

Cum sunt rușinați necredincioșii !

Credința noastră neclintită așa este, că odată, la ceasul judecării, mormintele se vor deschide și trupurile noastre se vor înfiripa iarăși, spre a sta la înfricoșata judecată a Domnului Hristos.

Toți învățații au ajuns la încredințarea — și încă de multă vreme — că în lumea aceasta mare, nimic nu se pierde. Așa credem și noi. Deci nu se pierde nici un firisor din pulberea, în care se prefac trupurile morților. Și dacă este așa, dacă nimic nu se pierde, este cu puțință ca, la glasul trâmbițelor cerești, trupurile să se facă la loc, sufletele să se reîntoarcă întrînsele și să stăm înaintea dreptului judecător, după cum vestește Biserica prin rostul slujitorilor ei.

Sunt însă oameni cari nu vor să creadă așa. Unii ca aceștia mărturisesc că omul odată mort, e bun mort. Și în veac nu mai înviază.

Un asemenea rădăcăt era într'un târgușor din Ger-

mania. Dar el nu s'a mărginit numai la a nu crede în înviere, ci a voit să arate lumii că el are dreptate și că în veacul veacului nu se mai deschid mormintele. S'a gândit să facă aceasta începând chiar cu sine.

De aceea a chemat un meșter zidar vestit și i-a cerut construiescă un mormânt pentru trupul său, din ce fel de piatră o crede el că e mai tare. Dar așa fel să fie construit, încât niciodată să nu mai poate fi deschis.

Și meșterul așa a făcut. A adus piatră multă, a așezat bucată lângă bucată și a zidit pereții mormântului în care avea să se topească trupul ghiftuit și oasele bogătașului necredincios, Hans, care, odată închise acolo, nu trebuiau niciodată să mai vadă soarele. Necredinciosul n'a mai trăit mult.

După ce a pus să se scrie pe mormântul lui cu litere mari : „Acest mormânt nu se va deschide de nimeni, niciodată”, a murit. Și a fost culcat între pietrele cele reci, zidite sub ochii lui, spre somn netulburat în veacul veacului. La îngroparea lui nici un prieten ; la capul lui nici o cruce ci stâlpu cu însemnarea pomenită și care, după slaba lui credință, avea să dovedească lumii, că el a avut dreptate : „mormântul nu se va mai deschide”.

Dar Dumnezeu rușinează pe cei mândri, câteodată chiar după moarte.

Așa a făcut și cu Hans, de care vorbim. Căci după câțeva vreme, crăpături mici încep să se arate în mormântul lui. Este adevărat că erau mici, dar în ele s'a așezat țărână purtată de vânt. Iar într'una a fost adusă și o sămânță de ulm, care s'a prins de țărâna umezită de ploii, și... a încolțit.

Iar când soarele s'a arătat iarăși luminos și călduros, un ulm mititel a scos capul dintre pietre. Creștea în sus dar creștea și în jos.

Încet, încet, pietrele se desfăceau, ca să-i facă loc și mereu cădea în crăpăturile mormântului tot mai multă țărână și frunze moarte, din care copăcelul își trăgea hrana.

Lumea, la început, n'a băgat de seamă, dar ulmul a crescut și prin creșterea lui lucra mâna lui Dumnezeu. Căci iată, după mulți ani, mormântul lui Hans e deschis. Nu de mâna zidarului, ci a Ziditorului, care a trimis nu un târnăcop, ci o sămânță de arbore, ce s'a adâncit mereu, încet, încet, până ce rădăcinile lui au ajuns să se încolățească după oasele goale, ale bogătașului necredincios.

Astfel, a rămas de minciună cel ce scrisese : „acest mormânt nu se va deschide de nimeni, niciodată”.

Căci așa rușinează Dumnezeu pe cei mândri și necredincioși!

Nimeni să nu uite acest adevăr !

VASILE ȘT. GUZU
student teolog, Arad.

Cărți și Reviste

Th Fecioru : POPORUL ROMÂN ȘI FELNOMENUL RELIGIOS. Studiu pe marginea producțiilor folklorice. București, editura L'brăriei Teologice, 1939, 272 p. 75 Lei.

De sub teascurile tipografilor românești apar lucrări religioase și teologice tot mai numeroase și deosebit de valoroase. Iată aci una dintre cele mai proaspete care debata o problemă de o însemnătate capitală. S'a pus de multă vreme întrebarea : Este într'adevăr poporul român creștin, sau nu ? Și s'a răspuns de unul că este, de alții că nu ; unii au sus-

ținut că românii sunt ateii și superstițioși, alții că sunt păgâni și prea puțin creștini și așa mai departe.

Prof. Th. Fecioru ne prezintă un studiu asupra religiosității poporului român, făcut pe temeiul unor bogate cercetări folclorice.

Autorul și-a pus de la început și logic întrebarea : Cum putem noi afla ce gândește poporul asupra religiei și credinței creștine ? Din mărturisirile lui, făcute pe baze de anchete și chestionare ? Nu, deoarece la astfel de întrebări poporul răspunde în glume și ironii. Credința și sufletul unui popor se cunoaște din produsele sale autentice și anonime, din folclor.

Pe linia aceasta pusă lucrarea dl Th. Fecioru caută rând pe rând dogmele esențiale ale creștinismului în folclor și le află. Credința și învățătura despre Dumnezeu, cer, lume, îngeri, oameni, demoni, raiu, iad, păcat, creștinism, Hristos, intrupare, jertfă, taine, Maica Domnului, sfinți, cruce, sărbători, judecată, etc. Toate sunt exprimate în versuri populare, unele de o frumusețe nepieritoare.

O calitate deosebită a lucrării, pe lângă faptul că documentează religiozitatea creștină ortodoxă a poporului român, este demascarea și înlăturarea ipotezei despre influența bogomilismului asupra literaturii noastre populare, atât de mult și fără temei susținută. Examinată doctrina bogomililor în comparație cu textele poveștilor și poeziilor noastre populare ne duce la concluzia că poporul român și-a asimiliat și a interpretat alegoric în creațiile sale creștinismul autentic, ortodox.

Lucrarea d-lui Th. Fecioru este un fel de Dogmatică creștină lucrată pe temeiul folclorului românesc. O recomandăm cititorilor cu toată căldura.

O. Ghibu : LA A DOUĂZECEA ANIVERSARE A UNIVERSITĂȚII DACIEI SUPERIOARE. Cuj 1939, 64 p. 40 Lei. La 20 Măi 1939 s'au împlinit 20 ani dela preluarea Universității din Cuj de către Statul Român. La aniversarea aceasta — după un parastas pentru dascălii decedați — sărbătorită în Aula Universității, dl prof. O. Ghibu, dărzul adversar al revizionismului unguresc și luptător neodihnît pentru a asigura Statului Român drepturile integrale ce le-a moștenit dela Statul maghiar, — ține conferința cu titlul de mai sus. În cuprinsul ei face istoricul Universității clujene, începând cu anul 1581, „ziua nașterii” ei ; descoperă caracterul ei politic din trecut, organizarea și desorganizarea ei prin călugării iezuiți și piariști, până la crepusculul ei sub unguri și preluarea ei de către Români. Ca „o rană rămasă nevîndecată” arată autorul averile și biserică ce aparțin Universității, dar cari nici până astăzi, deși justiția și-a spus cuvântul, nu au îstrat posesiunea Statului Român.

VIATA ILUSTRATĂ. Director : P. S. S. Nicolae Colan, Noembrie 1939. În acest număr : V. Sămărtineanu : Alte orizonturi, altă viață ; Prot. I. Goron : Postul ; Dinu Pajură : Ce facem cu Eminescu ; Pr. F. Mureșanu : O parohie ortodoxă model la Berlin ; E. Zegreanu : Ocrotirea și asistența socială a copilului ; Gr. T. Marcu : Colo'n munții Tebei ; poezii, cronici și număroase ilustrații.

Revistă de familie pentru lumina și desfătarea sufletului.

PĂSTORUL ORTODOX. Redactor : Icon. Marin D. Preoțescu. Octombrie 1939. Abonamentul a-

nual 150 Lei. Pitești. Revista societății „Frăția” apare totdeauna cu un cuprins bogat și ales, demn de prestigiul clerului argeșan. În acest număr semnează : Icon. M. Preoțescu : O constatare ; M. Măleanu : Din greutățile servirii preoțești ; Dr. P. Robescu : Pedepse și cruzimi ; Pr. I. F. : Ce ne lipsește ; Pr. C. I. Ionescu : Impunerile la taxe de cult ; Pr. M. P. Popescu : Duhovnicul judecător, învățător, medic ; Pr. M. Ianculescu : Biserica vie ; M. Lungianu : Rugăciune ; Pr. M. S. Diaconescu : Învățământul religios în școala primară ; Cronica internă și externă, bibliografie.

Informațiuni

Mulțumită arhierescă. P. S. Sa părintele Episcop Andrei mulțumește pe această cale tuturor P. C. protopopi și preoți cari l-au felicitat de ziua numelui și împărțindu-le arhierescă binecuvântare le dorește tot binele.

● Colegiul electoral pentru alegerea mitropolitilor Moldovei și Olteniei, intrunit la București în 29 și 30 Nov c. sub președinția I. P. S. S. Patriarhului Nicodim, a ales pe P. S. S. Arhierul Irineu Mihălcescu de arhieriscop al Iașilor și mitropolit al Moldovei și Sucevei, — și pe P. S. S. Episcopul Nifon Criveanu al Hușilor de mitropolit al Olteniei.

Cei doi ierarhi se bucură de un prestigiu unanim recunoscut în biserică noastră.

Despre viața, cultura, activitatea și personalitatea lor vorbim în numărul viitor.

Întru mulți ani !

● Titularii noului cabinet român sunt :

Președinte de consiliu și ministrul secretar de stat ad-interim la interne : **Gheorghe Tătărescu**,
Culte și arte : **Ion Nistor**.

Agricultură și domenii : **D. Ionescu-Sișești**.

Inzestrarea armatei : **Victor Slăvescu**.

Justiție : **Istrate Micescu**.

Lucrări publice : **Ing. Ion Gigurtu**

Minorități : **Silviu Dragomir**.

Economie Națională : **C. Angelescu**.

Finanțe : **Mitța Constantinescu**

Aer și marină : **General Paul Teodorescu**.

Muncă : **Mihai Ralea**

Externe și ad-interim la Propaganda Națională : **Grigore Gafencu**.

Educația Națională : **Petre Andrei**.

Inventarierea averii publ. : **Traian Pop**.

Apărarea Națională : **Gen. I. Ilcușu**.

Ministrul organiz. F. R. N. : **G. Giurescu**.

Sănătate și ocrotiri sociale : **Dr. N. Hortolomei**.

Subsecretari de Stat

Agricultură și domenii : **Prof. N. Șerban**.

Interne : **Radu Portocală**.

Educația Națională : **D. V. Toni**

Muncă : **N. Grigorovici**.

Interne : **Gheorghe Vântu**.

Economia Națională : **Titus Papovici**.

Președinția Consiliului : **Dr. Țopa și N. Sibiceanu**.

Di **Victor Iamandi** a fost numit Consilier Regal.

● **Dorul de Raiu.** După cum am anunțat, meditațiile religioase săptămânale pentru intelectuali Aradului inaugurate cu patru ani în urmă de P. S. S. Episcopul Andrei, le ține în postul acesta al Nașterii Domnului P. C. S. Prot. Florea Codreanu.

Prima a fost o Sâmbătă în 25 Nov. c. despre „Dorul de raiu”. Intemelat pe un ales material de informare, P. C. S. a documentat clar și convingător cum se tâlmăcește durerea pierderii și nostalgia raiului în colozii — tângutrea lui Adam, în Sf. Scriptură, în operele marilor poeți și artiști ai lumii (L. Boga, Dante) în agricultură și industrie, în arte: arhitectură, sculptură, muzică, în istoria și psihologia popoarelor, în filosofie și teologie; — în toate se manifestă dorul unui bine pierdut și strădania de a-l redobândi; în toate descoperim nostalgia raiului biblic, lupta zburcumată pentru a-l reface pe pământ și a cuceri împărăția lui Dumnezeu.

Un public numeros din elita Aradului a ascultat atenț interesanta și frumoasa conferință a părintelui F. Codreanu și așteaptă nerăbdători cele următoare.

● **Studentii** Academiei Teologice din Arad au făcut Jol în 30 Nov. c. tradiționala comemorare a mitropolitului A. Șaguna. După parastasul din Catedrală a urmat ședința festivă în Aula Academiei.

Studentul I. Ageu a vorbit frumos și binepregătit despre **A. Șaguna ca preot**. Corul studenților a cântat: Tatăl nostru, La mormântul mitrop. Andrei, Rugăciunea lui Eminescu. S. ud. Triponescu a declamat o poezie ocazională, apoi au vorbit P. C. S. Dr. N. Popoviciu, Rectorul Academiei punând la inima studenților două trăsături ale personalității lui Șaguna: munca și smerenia, — P. C. S. Păr. Tr. Cibian, consilier ref. eparhial în numele P. S. S. Episcopului Andrei care fiind suferind nu a putut lua parte la sărbătoare și în fine Sf. Sa Păr. Vasile Ionescu, vrednicul misionar bucureștean, despre comportajul și cetitul cărilor bune.

La urmă teologii au cântat „Pe Stăpânul” în cinstea P. S. S. Episcopului nostru Andrei, vrednicul urmaș după nume și misiune al mitropolitului Șaguna.

● **Di prof. I. Lupaș** a făcut în ședința Academiei Române, jineri în 24 Nov. c. o comunicare despre „Descendența transilvană a lui Gheorghe Magheru și relațiunile lui cu jăranii sălișteni, în deosebi cu familia lui Dumitru Răuciu”.

Dea a arătat că origina acestei familii se află în comuna Vidra Hălmăgiului (jud. Arad). Ramura rămasă în Ardeal a dat pe actualul P. S. Episcop Andrei al Aradului, iar cea trecută în Vechiul Regat pe generalul Gh. Magheru, luptătorul dela 1848.

● **Germanii** cetățeni străini, ce urmează a fi repatriați, în conformitate cu recenta hotărâre a d-lui Hitler, numără după un ziar berlinez 2.393.000 capete.

După țări există următoarele grupe de germani: Estonia: 16.000, Letonia: 62.000, Lituania: 35.000, Galiția: 15.000, România: 750.000, Jugoslavia: 600.000, Ungaria: 480.000 și Tirolul de Sud: 200.000.

Informațiunile și actele acestea sunt luate din sursă oficială germană.

Până acum au părăsit Letonia 20.000 germani pentru a fi colonizați în Polonia.

La noi presa germană discută problema în con-

tradictoriu. Astfel Șvabii din Banat se zice că ar fi dispuși să emigreze, iar Sașii din Ardeal nu.

● **Monitorul Oficial** publică o statistică privitoare la cetățeniile evreești. S'au prezentat în total 203.423 cereri de revizuire, dintre care instanțele judecătorești au confirmat încetățenirea a 126.283 capi de familie și au revizuit, ștergând din listele de naționalitate română, 73.253 capi de familie. Cu acest rezultat procedura revizuirii cetățenilor evreești, agitată ani de zile, s'a încheiat...

● **Moise Făgețean** din parohia Șanovița, pentru a-și putea trece legal copiii dela uniți la Ortodoxie, a trecut pe 30 zile la biserica Romei, apoi s'a întors cu toată familia — soția și patru copii, la matca neamului. Dela 1 Ianuarie c. până astăzi au revenit din parohia Șanovița la biserica ortodoxă 24 suflete. Cinste lor și bunului lor sfătuitor, părintelui Andrei B. Andrașiu.

● **Conferința catihetică** a preoșimii tractului Vinga s'a jinit Marți în 31 Octombrie a. c. într'un cadru deosebit de sărbătoreșc și cu participări remarcabile. Chemarea Duhului Sfânt s'a oficiat de către P. C. Păr. Protopop Alex. Bocșianu, în prezența Păr. consilier cultural C. Turicu, a Dlor: Colonel Popovici prefectul jud. Timiș, colonel Madamcovici comandantul Gărzii Naționale din Ținutul Timiș, Revizor școlar P. Bosică, Reprezentantul Străjii Țării și al Pregătirii Premilitare, Primpretorul din loc, întregul corp didactic, precum și preoșimea tractuală.

Terminându-se slujba Preoșimea și toți oaspeții trec în sala de învățământ, unde Păr. Protopop deschide conferința, salutând și făcând elogiu distinșilor oaspeți. S'a predat apoi lecția practică pentru cl. III. „Păcatul strămoșesc”, de către pr. P. Bogdan, la care au luat apoi cuvântul pr. I. Șchiopu, pr. P. Jurma, Di. Revzor P. Bosică și Di. Col. Popovici. Aci s'a arătat și necesitatea icoanelor colorate pentru întuișie și chiar a **aparaturilor de proiectie**. Tot atunci Păr. Consilier Turicu împărtășește unor elevi, care s'au remarcat la reproducerea lecțiunii, câteva cărți de rugăciuni.

Pr. P. Jurma susține reușita conferință: „Iisus Hristos și problema generației tinere”, sobru și temeinic lucrată.

Di. Prefect ascultă apoi doleanțele comunelor bisericesti: Gelu prin pr. Giurgiu, Variaș prin pr. G. Sântion, Satchinez, Pășchia și Bacicherecul-mic, făgăduind că va face tot posibilul pentru satisfacerea lor și remarcă justețea și caracterul abso'ut desinteresat al acestor doleanțe.

S'a luat în discuție și participarea Preoșimii la Străjerie. Din partea reprezentantului Pregătirii Premilitare s'au citit mai multe paragrafe din legea P. P. care arată rolul preotului în Premilitarie. Încheie Păr. Consilier Turicu prin o însuflețită cuvântare:

Presviter B.

● **Dăruiri.** Biserica noastră din Glogovăț a primit în timpul din urmă următoarele daruri:

D-șoara Dr. Săpuna Maria, medic de circ. împreună cu familiile Ioan Suta și Tănăsie Tătar au donat un prapor în valoare de 2.560 lei. Petru Buștea brigadier silvic, două acopereminte pe Sf. Prestol cu 230 lei. Persida, mama părintelui Andrei Chirilă, un ștergar. Catița Săbău icoanele Mântuitorului și a Preacuratei Fecioare în preț de 260 lei. D-l notar Matei

Ardelean 5 icoane prăznicare cu 135 lei și două vase din sticlă cristal pentru vin și apă cu 64 lei. Savu Tătar 3 icoane prăznicare cu 75 lei. Ioan Săbău 6 icoane prăznicare cu 150 lei, Laurentia Tisan copie și linguriță 235 lei. Spălatul albiturilor s'a făcut gratuit de credincioasele: 1. Elena, soția lui Florea Turc; 2. Elisabeta, soția lui Savu Tătar și 3. Maria, soția lui Pascu Popovici.

Exprimăm tuturor donatorilor mulțumirile noastre. Dumnezeu să le răsplătească!

Pentru parohie: Preot **Andrei Chirilă**

Comunicate

Nr. 7737/1939.

Sf. Sinod ocupându-se cu problema împărțirii venitului epifrahilului între între preoți și cântăreți, a decis că se va respecta obiceiul locului în fiecare eparhie.

Arad, la 22 Noembrie 1939.

Consiliul eparhial.

Nr. 7739/1939.

Sf. Sinod luând în deliberare ocuparea posturilor de cântăreți, a decis a interveni la On. Minister al Cultelor, ca în locul cântăreților bătrâni pensionați, când nu sunt candidați care să întrunească condițiile cerute de lege, să aproabe numirea provizorie a tinerilor absolvenți ai Școlilor de cântăreți, cari nu au satisfăcut serviciul militar.

Arad, la 22 Noembrie 1939.

Consiliul eparhial.

Nr. 7772/1939.

Cucernicii preoți, în parohiile cărora se găsesc cantonate unități militare, sunt invitați ca de acord cu preotul militar respectiv să alcătuiască un program de muncă duhovnicească în vederea **împărțirii soldaților** cu Sfintele Taine în cursul acestui Post.

Episcopia noastră a predat părintelui căpitan Petre Tănăsioiu cărți de propagandă religioasă, ca să fie distribuite soldaților cu acest prilej.

Tablourile religioase-patriotice, dăruite tot cu această ocazie, vor împodobi salele de lucru și odihnă ale trupelor.

Arad, la 22 Noembrie 1939.

† **Andrei**
Episcop.

Pr. **Căiuz Turicu**
consilier ref. eparhial.

Nr. 7519/1939.

Concursuri

Pentru îndeplinirea prin alegere a parohiei, de **cl. I rurală din Saravale**, protopopiatul Banat-Comloș; jud. Timiș Torontal, devenită vacantă prin trecerea preotului Filip Popovici la altă parohie, se publică concurs cu termen de 30 de zile.

Venitele sunt:

1. Sesiă parohială consiliatăoare din 29 iug. cad. și 1200 st. p.
2. Birul legal.
3. Stolele legale.

4. Locuință în natură sau chirie, până la zidirea sau cumpărarea unei case parohiale.

5. Salarul dela Stat.

Alesul își va îndeplini toate obligațiile legate de acest post, în și afară de biserică și va plăti impozitele după beneficiul său preofesc.

Cei ce doresc a recurge la acest post, vor cere învoirea Prea Sfințitului Părinte Episcop eparhial, pentru a putea candida și se vor prezenta în parohie, cu respectarea dispozițiilor Regulamentului pentru parohii, pentru a face cunoștința credincioșilor, servind-predicând și cântând în sf. biserică.

Cererile adresate Adunării parohiale din Saravale, se vor trimite Consiliului eparhial din Arad.

Consiliul parohial

în înțelegere cu **Dr. Ștefan Ciocianu**, protopresbiter, 2—3

Nr. 6993/1939.

Pentru îndeplinirea parohiei **Virismort**, protopopiatul Birchiș, jud. Severin, devenită vacantă prin trecerea preotului A. Hurduban la altă parohie, se publică concurs; cu termen de 30 zile.

Venitele sunt:

1. Salarul dela Stat.
2. Stolele legale.
3. Sesiunea parohială, 31. iug.
4. Birul parohial; care se ia în concurs din oficiu.

Parohia e de cl. II-a. În lipsă de recurenți de cl. II. se admit și cei de cl. III-a. Alesul își va îndeplini toate obligațiile legate de acest post și va plăti impozitele după beneficiul său preofesc.

Cererile de concurs se vor adresa Adunării parohiale din Virismort și se vor trimite Ven. Consiliu Eparhial, Arad.

Concurenții vor cere aprobarea Prea Sfințitului Părinte Episcop Andrei, pentru a putea candida și, cu respectarea dispozițiilor regulamentului pentru parohii, se vor prezenta în sf. biserică, spre a-și arăta dexteritatea în cele rituale, cântare și oratorie.

Consiliul parohial

în înțelegere cu **Moise Bordoș**, administrator protopopesc. 2—5

Cărți noi apărute și bune pentru bibliotecile parohiale, de vânzare la **Librăria Diecezană:**

V. Stancliu: Minunate sunt lucrurile Tale! Cărțile Vieții, C'uj 1939, 169 p. 45 Lei.

Pr. P. Vintilescu: Spovedania și Duhovnicia. Ed. Librăriei Teologice București, 423 p. 120 Lei.

Sf. Vasile cel Mare: Comentariu la Psalmi. Ed. Librăriei Teologice, 327 p. 75 Lei.

Pr. A. Lupșa: Seminte duhovnicești. Predici și cuvântări. Oradea, 200 p. 100 Lei.

Dr. P. Deheleanu: Războiul. O problemă de morală și sociologie creștină. Arad, 1939. Diecezana, 106 p. 35 Lei.

Pr. Il. V. Felea: Pocăința. Studiu de documentare teologică și psihologică. Seria Teologică, Sibiu 1939, 444 pagini, 175 Lei.